

KAMIOŤĀ•KEM V AMERICE 1

PondĀ•lĀ-, 22 Ā•ervenec 2013

Je to uĀ¾ dlouhých deset let, co na Kudlance popisoval své záĀ¾itky s Ā™ízením supervelkých náklá•ákĀ- ná•aron; kamarád Michal Málek. A protoĀ¾e se za tu dobu hodnĀ› vĀ›cí zmĀ›nilo - jednak pĀ™ibyli noví Ā•tenáĀ™i, druhak se Michal s AniĀ•kou vrátili zpátky do Ā•ech, rozhodli jsme se, Ā¾e znovu zopakujeme historii jeho tehde•í•ich (veselých i ménĀ› veselých) záĀ¾itkĀ- za volantem.

V•aron;echno to zaĀ•alo vlastnĀ› úplnĀ› náhodou... Je pravda, Ā¾e jsem po krásných tracích vĀ¾dycky koukal, libly se jsou to fakt nádherné ma•aron;inky. Ale nĀ›jak jsem se necítil na to, abych se stal na nich •aron;oférem. V Ā¾ivotĀ› jsem neĀ™ídil nic vĀ›t•aron;ího neĀ¾ Škodu 1203, blahé pamĀ›ti… Stalo se ale, Ā¾e jsem jednoho dne byl bez práce — firma pokládající kachlíky, kde jsem se z pomocného dĀ›lníka vyhouplnul ponĀ›kud vzhĀ›ru, byla pĀ™ed zavĀ™ením z typicky amerického dĀ›vodu: majitel se rozvedl a manĀ¾elka po nĀ›m chtĀ›la tolik alimentĀ› (tady se platí i dospĀ›lým), Ā¾e uĀ¾ se mu nevyplatilo dál se honit. No co teĀ•? Kde mám honem sehnat nĀ›co jiného? Dobrá du•aron; kamarád Franta, který právnĀ› v tu dobu s trakem jezdil, mi nabídl, Ā¾e mne to nauĀ•í. V USA, kdyĀ¾ si chcete udĀ›lat Ā™ tak se nikdo nezajímá, jak se to nauĀ•íte. Dojít si na Department of Motor Vehicles a udĀ›lat si psaný test. To je v•aron;e, co je nutné. Dostanete Learner Permit, no nĀ›co jako povolení pro Ā¾áka a na základĀ› toho mĀ•Āete v doprovodu jiného Ā™idiĀ•e jezdit. AĀ¾ si myslíte, Ā¾e to umíte, jdete si udĀ›lat jízdní zkou•aron;ku. PĀ™i té vám ale neodpustí uĀ¾ nic, Ā¾á na zaĀ•áteĀ•níka. Umíte nebo neumíte, nic mezi. Tohle platí dnes uĀ¾ jen pro osobní auta, ale v dobĀ›, o které pí•aron;u, to platilo pro v•aron;echna vozidla. •aron;koly pro Ā™idiĀ•e z povolání sice byly, ale kdo by platil za •aron;kolu, kdyĀ¾ to není nutné… NauĀ•il jsem se, co se dalo a hlavnĀ› jsem si do slovníku napsal, co se nauĀ•it (pĀ™i mé tehdy chatrné angličtinĀ›) nedalo. Výsledkem byl zbrusu nový a krásný Learner Permit, který mne opravĀ•oval Ā™ídit vozidla první tĀ™ídy v pĀ™ítomnosti jiného Ā™idiĀ•e. První tĀ™ída, dnes A, je pro vozidla s trailery a vzduchovými brzdami, no zkrátka pro traky. Pak pĀ™i•aron;el slavný den D, já se rozlouĀ•il doma, nasedl k Frantovi do auta, a jeli jsme. Bydleli jsme oba v El Cajonu, takovém malém mĀ•steĀ•ku (150.000 obyvatel) na okraji San Diega v Kalifornii. Jeho podnik, který patĀ™il slovenskému majiteli, byl na severu Los Angeles, tĀ™i hodiny jízdy od nás. Tam jsme pĀ™esedli do té krásné a veliké vĀ›ci a jeli nejdĀ™ív vyloĀ¾it, co pĀ™ivezl z východu. UĀ¾ nevím, co to bylo, ani kam jsme to vezli, ale pamatuju si vĀ›c, která mne snad poznamenala na zbytek mého trakaĀ™ského Ā¾ívota. PĀ™ijeli jsme do podniku, Franta do•aron;el dovnitĀ™ s papíry a vrátil, povídá, Ā¾e máme nacouvat na vrata Ā•íslo 3. Bylo tam místa, inu jak fotbalové hĀ™i•aron;tĀ› bez hráĀ•Ā-, ani Ā¾ád dal•aron;í trak tam nebyl, zkrátka prázdno. Franta povídá, jak je to výborné, nemuset se zase jednou proplétat davem. OtevĀ™eli jsme vrata na na•aron;em traileru a zaĀ•alo couvání. Nevím uĀ¾ jak dlouho se snaĀ¾il, nepamatuju se, kolikrát popojĀ¾dĀ›l dopĀ™edu, aby si to celé srovnal, ale na konci dlouhého úsilí jsme stáli na vratech Ā•íslo 1, mírnĀ› nakĀ™ a Franta, aby neztratil glanc, povídá: "Oni tam mají prázdno a Ā™íkali, Ā¾e na tom zas tak nezáleĀ¾í". Byl jsem mu do Ā¾ákem; dodnes mám potĀ¾e se trefit, kdyĀ¾ je prostor volný a rozlehlý. Prý je to tím, Ā¾e tam není nĀ›jaké vodítko, nĀ›co pomohlo udržĀ¾et smĀ›r. Pohled do zrcadel zkrlesluje, z okna se machĀ™i nekoukaj, a mít nĀ›koho na navĀ›ní, to uĀ¾ by se svolávali a smáli. To je úplnĀ› pod úroveň... (MoĀ¾ná mají pravdu, jim to moĀ¾ná zkrleslují zrcadla. Ale mĀ› to takhle nauĀ•il Franta.) Potom jsme jeli nĀ›kam na sever, myslím, Ā¾e to byl Oxnard, naloĀ¾it náklad jahod. V Ā¾ivotĀ› jsem tolik jahod najednou nevidĀ›l, jako tenkrát. Kolik toho mohlo být? Hádám tak 25 tun. S tím jsme tedy vyrazili smĀ›rem na východ, ná•aron; cíl byl New York. TĀ›•aron;il jsem se jako malý kluk - uvidím New York, teĀ•, jako starej mazák, ne jako kdyĀ¾ nás po pĀ™íjezdu do Ameriky pĀ™evĀ¾eli z Kennedy airport na La Guardia. Co na tom, Ā¾e to je•aron;tĀ› chvíli potrvá, no tam dojedem, co na tom, Ā¾e mi uĀ¾ Franta zaĀ•al pro jistotu vyprávĀ›t, jak hrozné místo ten New York je. SedĀ›l jsem ve nĀ›j, koukal se, co dĀ›lá, a klepal se strachy, Ā¾e si za ten volant budu muset sednout. ZvenĀ•í se ta potvora zdá mnohem men•aron;í. Jeli jsme po dvouproutých US highways, pak jsme se dostali na Ā•tyĀ™proudou freeway, tedy Ā•esky dálnici, v tomto pĀ™ípadĀ› neplacenou, která je zdarma, na rozdíl od jiných, zvaných turnpike, kde se platí mýto. Kdesi, jmenovalo se to Barstow, jsme zajeli na truckstop, natankovali, Franta najel zpátky na freeway, zastavil a povídá: "Tak a teĀ• si to zkus". To jsme byli stále je•aron;tĀ› v Kalifornii...

Tak a teĀ• znova odboĀ•uji, protoĀ¾e truckstop je v EvropĀ› asi neznám. To, co jsem tenkrát v létĀ› vidĀ›l, ani hodnĀ› vzdá nepĀ™ipomíná to, o Ā•em mluvím. Je to benzínová a hlavnĀ› naftová pumpa. NĀ›kdy pĀ›knĀ› veliká. Ta nejvĀ›t•aron;í, co jsem vidĀ›l, mĀ›la 60 tankovacích míst. Stojany z obou stran, protoĀ¾e nádrĀ¾e jsou na obou stranách, výkonná rychloĀ•erpadla, protoĀ¾e normální velikost nádrĀ¾í je 300 galonĀ› (1125 litrĀ›). SamozĀ™ejmĀ›, nikdo to netankuje celé najednou, protoĀ¾e tankování jsou kupony na sprchu zdarma (jinak samotná sprcha stojí pĀ›t dolaru). V pĀ™ilehlé budovĀ› je restaurace, obchod s dĀ›leĀ¾itostmi pro Ā™idiĀ•e, dílny (náĀ™adí se nevozí, krom jediného klĀ•e 9/16 palce na seĀ™izování brzd) a také zmínĀ›né sprchy, protoĀ¾e Ā™idiĀ•i se poĀ™ád koupou. Parkovi•aron;tĀ› pro nĀ›kolik set trakĀ›. Znáám místo, kde ze vzdáleného kouta je to víc neĀ¾ 15 minut chĀ›ze. PĀ™esunul jsem se tedy na místo Ā™idiĀ•e, tentokrát poprvé a naposledy kdyĀ¾ to stálo. Od té doby uĀ¾ jsme na stĀ™ídání nezastavovali, Franta Ā™íkal, Ā¾e je to ztráta Ā•asu a pak — nikdo

nedělá. Ten, kdo leze za volant, si sedne na vedlejší sedačku a chytne volant. Ten, co řídil doteď, má za úkol co nejrychleji a hadím pohybem, pokud možno přes vrch sedadla, vylézt. Ten druhý pak sklouzne na uprázdněné místo, dupne na plyn a jede se dál. Sednul jsem si tedy za volant, podíval se do zrcadel a už jsem byl jednou nohou venku na útku do pouště. To, co jsem viděl, mi vzalo dech, vždyť málem není vidět konec té bestie! Přetím jsem se teoreticky naučil zacházet s tímínáctistupňovou převodovkou. To je jednoduché – je to jako škodovka, ale ty H jsou dvě vedle sebe, tedy tři vidlice nahoru, tři dolů. Vlevo nahoře je zpátečka, vedle dopředu je 2, pak 4. Vlevo dole 1, nebo LOW, to se ale nepoužívá, nebo jen zcela výjimečně (já to použil jednou a dopadlo to hrozně). Potom 3 a 5. Až dojdete na tu útku, přehodíte vzduchovou páčku vepředu na rukovět, a z 5 se řídí na to ovšem 6. Pak přehodit další páčku, teď palcem na straně, dopředu, povolit plyn, řídít, a je tam 7. tutéž páčku dozadu, přehodit na druhé 3, teď ale 8, páčku vlevo dopředu, ubrat, řídít, je tam 9. Takhle to jde tímínáctky. Jednoduché, že? Někdy jsem se tedy rozjel, někdy se mi podařilo se strefit do jednoho pruhu, i když většinou mi říkalo, abych nebláznil a jel přímě prostědkem, nad tou bílou pruhovanou čarou uprostřed... Franta u mne seděl asi deset, možná patnáct minut, a pak povídá: "Docela ti to jde, vzbuď mě na hranicích, přes váhu musím sedět u tebe", a zalezl dozadu do sleeperu, tedy do postele.

MICHAL MÁLEK